

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jany Příbylové a soudců JUDr. Filipa Lišky a Mgr. Pavla Pražáka ve věci

žalobkyně: **King's Entertainment a.s.**, IČ 26366673
sídlem Rozvadov 7, 348 06 Rozvadov
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Osičkou,
Spálená 84/5, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Meta Platforms Ireland Limited**
sídlem 4 Grand Canal Square, Grand Canal Harbour, D02 Dublin 2, Irsko,
zastoupená advokátem JUDr. Ivo Jandou, Ph.D.,
Na Příkopě 854/14, 110 00 Praha 1

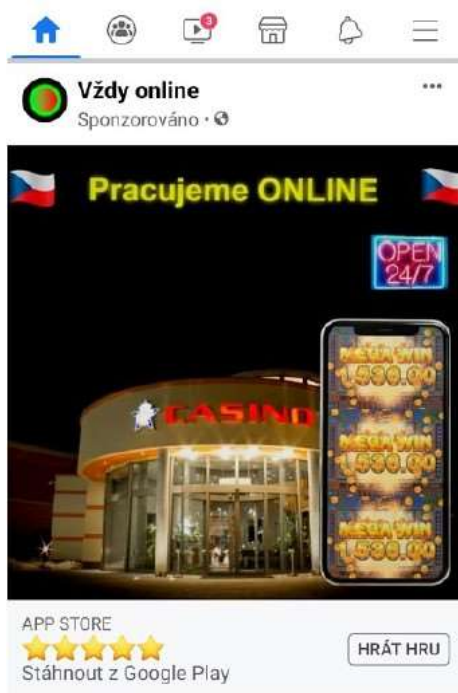
o zdržení i odstranění reklam a zaplacení částky 1 000 000 000 Kč

t a k t o:

- I. Zamítá se žaloba na uložení povinnosti žalované zdržet se šíření a odstranit ze své sociální sítě Facebook reklamy vyobrazené takto:

- II. Zamítá se žaloba na uložení povinnosti žalované zdržet se šíření a odstranit ze své sociální sítě Facebook reklamy vyobrazené takto:

- III. Zamítá se žaloba na uložení povinnosti žalované zdržet se šíření a odstranit ze své sociální sítě Facebook reklamy vyobrazené takto:

- IV. Zamítá se žaloba na uložení povinnosti žalované zdržet se šíření a odstranit ze své sociální sítě Facebook reklamy vyobrazené takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. B.

- V. Zamítá se žaloba na uložení povinnosti žalované zdržet se šíření a odstranit ze své sociální sítě Facebook reklamy vyobrazené takto:

- VI. Zamítá se žaloba na uložení povinnosti žalované zdržet se šíření a odstranit ze své sociální sítě Facebook reklamy vyobrazené takto:

- VII. Zamítá se žaloba na uložení povinnosti žalované zdržet se šíření a odstranit ze své sociální sítě Instagram reklamy vyobrazené takto:

- VIII. Žaloba na uložení povinnosti žalované poskytnout žalobkyni přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyni jednáním žalované ve formě peněžní náhrady ve výši 1 000 000 000 Kč, se zamítá.
- IX. Žaloba na uložení povinnosti žalované zdržet se šíření reklam na sociálních sítích Facebook a Instagram obsahujících ochrannou známku žalobkyně č. 294926, případně ochrannou známku žalobkyně č. 377472, případně vyobrazení hlavního vchodu do kasina v Rozvadově, případně vyobrazení hlavního vchodu hotelu Hilton Prague, vyjma reklam, které si zadá u žalované přímo žalobkyně, se zamítá.
- X. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 49 005 Kč k rukám jejího právního zástupce do 3 od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu se žalobkyně domáhala výše uvedeného s odůvodněním, že žalovaná šíří na sociální síti Facebook placené reklamy propagující hraní hazardních her na internetu, součástí reklamního sdělení pak je i fotografie kasina provozovaného žalobkyní na adrese č.p. 7, 348 06 Rozvadov a dále fotografie vchodu do kasina žalobkyně v hotelu Hilton Prague, a to ve spojení se symbolem České republiky, státní vlajkou a textem: „Pracujeme online open 27/7“. Další obdobné reklamy šířené žalovanou vyzývající ke hraní hazardních her na internetu pak obsahují text „Nejlepší české casino je nyní online!“ a „Dáme 3000 CZK všem novým hráčům!“. Na fotografiích, které jsou součástí klamavé reklamy, lze identifikovat symbol chráněný ochrannou známkou žalobkyně zaregistrovanou u Úřadu průmyslového vlastnictví a u Světové organizace duševního vlastnictví konkrétně ochrannou známkou č. 294926 a ochrannou známkou č. 377472, jakož i logo kasina, a to přesto, že žalobkyně nemá s klamavými

reklamami nic společného. Uvedené klamavé reklamy neobsahují zákonem požadované sdělení o zákazu účasti osob mladších osmnácti let na hazardní hře ani viditelné a zřetelné varování ohledně vzniku závislosti, zároveň v rozporu se zákonem je použit jeden z českých státních symbolů. Žalovaná účtuje svoji odměnu za šíření reklam na principu „pay-per-click“, dostává tedy určitou finanční částku za každý klik na reklamu, kterou šíří. Účinnost klamavých reklam je jednoznačně postavena na neoprávněném zneužití nezaměnitelných symbolů kasina žalobkyně. Reklamy směřují na podvodné aplikace. Žalobkyně má za to, že šířením klamavých reklam se žalovaná ocitla v postavení soutěžitele, a s ohledem na to, že klamavými reklamami jsou propagovány hazardní hry provozované bez řádného povolení a z tohoto vlastního protiprávního jednání má žalovaná zjevný majetkový prospěch, lze v jejím jednání spatřovat rozpor s pravidly pro šíření reklamy na hazardní hry, jakož i rozpor s dobrými mravy soutěže. Zároveň uvedeným jednáním žalované vznikla žalobkyni újma, neboť obsah klamavých reklam porušuje základní zákonná pravidla pro reklamu na provozování hazardních her a v kombinaci s použitím nezaměnitelných symbolů kasina žalobkyně tak vzniklá dojem, že je to žalobkyně, kdo tato základní zákonná pravidla porušuje, což zásadním způsobem zasahuje do dobré pověsti žalobkyně jako jednoho z předních provozovatelů kasin v České republice. Žalovaná šíří placené reklamy propagující hraní hazardních her na internetu i na sociální síti Instagram. Žalobkyně závadné reklamy žalované nenahlašovala, aby reklamy zůstaly zachovány na sociální síti. Žalovaná jako poskytovatel služby informační společnosti není teoreticky odpovědná, ale toto se neuplatní v případě, kdy je uživatel závislý na poskytovateli a podléhá jeho dohledu. Zadavatel za reklamu žalované zaplatil a žalovaná tuto před uveřejněním zkontrolovala podle Zásad pro reklamu, kde je popsán proces kontroly s využitím automatizovaných i neautomatizovaných nástrojů. Žalovaná vykonává přímý vliv na to, zda reklama bude spuštěna, tedy placené reklamě na Facebooku a Instagramu nelze přiznat status „bezpečného přístavu“ a žalobkyně nemá povinnost reklamy vůbec hlásit. Žalovaná provádí kontrolu reklam algoritmem i osobní kontrolu nad pouštěnými reklamami a i kontrolu nad uživateli, kteří reklamu vkládají.

2. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby s tím, že službu Facebook i Instagram pro uživatele v České republice hostuje a provozuje žalovaná a uživatelé Facebooku mohou využívat online nástroje k umístování reklamy na Facebooku. Žalovaná odstranila veškerý snadno identifikovatelný, zjevně protiprávní obsah poté, co byl žalobkyni prostřednictvím žaloby nahlášen. Žalobkyně v den, co podala žalobu, zaslala dopis žalované s předmětnými reklamami, který byl doručen dne 27.4.2021. Žalovaná odstranila 3 z pěti reklam, 2 se nepodařilo dohledat, tedy žalovaná žádala žalobkyni o doplnění informací, na což žalobkyně nereagovala. Žalovaná splnila požadavky bezpečného přístavu. Žalobkyně měla žalovat zadavatele reklamy. Žalovaná může nést odpovědnost pouze v případě, že neodstraní nahlášený obsah, ale žalovaná obsah odstranila, jakmile byl nahlášen. Uživatelé Facebooku odpovídají za svůj obsah a za používání Facebooku. Žalovaná je poskytovatelem služeb informační společnosti podle směrnice o elektronickém obchodu a nemůže nést odpovědnost za protiprávní obsah vytvářený uživateli, pokud si takového obsahu buď není vědoma, nebo takový obsah neodstraní poté, co obdrží dostatečné oznámení v souladu s článkem 14 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu) (dále jen „směrnice o elektronickém obchodu“) i § 5 odst. 1 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů (zákon o některých službách informační společnosti). Pokud je namítán zásah do ochranných známek, pak z obrázků není patrný zásah do ochranné známky, kdy je vidět pouze nezřetelný obraz hvězdy a tvar hvězdy je sám o sobě (zejména ve vztahu k hazardním hrám) tak běžně používaný, že nemá dostatečnou rozlišovací schopnost, když je užíván i jinými společnostmi. Žalovaná se také nedopustila nekalé soutěže, kdy žalovaná není soutěžitelem na relevantním trhu, žalovaná nemá

zájem na úspěchu jednoho ze soutěžitelů žalobkyně, není propojena na osobu zveřejňující reklamy a poskytla by službu komukoli v sektoru hazardních her. Žalovaná nejednala v rozporu s dobrými mravy soutěže, neb pouze poskytla hostování a není povinna obecně monitorovat svou síť. Ohledně nemajetkové újmy žalobkyně nevysvětluje, jak provedla výpočet svého nároku, ani v čem nemajetková újma vlastně spočívá. Žalovaná provádí automatickou kontrolu k preventivnímu screeningu reklam, systém není schopen detekovat porušení průmyslových práv, preventivní automatický screening neznamená znalost reklam. Podle zásad žalované je třeba pro reklamu na online hazardní hry mít zvláštní předchozí schválení, ale toto je pouze na konkrétní účet a nikoli na reklamu a nevztahuje se na hry, které pouze simulují hazard. Zadavatel reklamy nepodléhá rozhodujícímu vlivu žalované, neb není jejím pracovníkem, či její dceřině společností, zástupcem či jakoukoli ovládající osobou. Zákon o některých službách informační společnosti je zákonem speciálním k zákonu o hazardních hrách.

3. Mezi účastnicemi bylo nesporným, že žalobkyně je česká společnost, která provozuje hazardní hry na území ČR. Žalovaná je společností, která provozuje sociální síť Facebook a sociální Instagram. Žalobkyně vlastní ochrannou známku č. 451096, a to ochrannou známku kombinovanou pro seznam výrobků směnářské služby, provozování kasina, hostinská činnost. Dále žalobkyně vlastní ochrannou známku č. 558020, a to ochrannou známku kombinovanou pro třídy 28 – žetony pro hrací stoly, hrací automaty na hazardní hry, karetní hry, třídy 41 – hazardní hry, provozování kasin (hazard), služby spojené s hazardem, online služby hazardních her, organizování hazardních her pro vícero hráčů, služby v oblasti kasin, heren a hazardních her, pronájem kasino her, třídy 43 – hotelové služby a restaurace. Dále žalobkyně vlastní ochrannou známku evropskou č. 18110562, která je zapsaná pro 28 – žetony pro hazardní hry, hrací automaty na hazardní hry, karetní hry, žetony na hazardní hry, pro 41-hazardní hry, provozování kasin (hazard), služby spojené s hazardem, online služby hazardních her, služby v oblasti hazardních her, organizování hazardních her pro více hráčů, služby v oblasti kasin, heren a hazardních her, provozování kasin (hazardní hry), pronájem kasino her. Na sociálních sítích Facebook a Instagram žalovaná umožňuje zadávání placené reklamy ze strany jejích uživatelů.
4. Emailem ze dne 22.3.2021 bylo prokázáno, že téhož dne žalobkyni informoval L. Č. o tom, že se mu objevují reklamy spojené s kasinem žalobkyně.
5. Podnětem k zakročení proti nelegálnímu provozovateli hazardních her ze dne 22.3.2021 bylo prokázáno, že žalobkyně sepsala podnět na Celní úřad a žádala o provedení dozorových opatření a v doplnění uvedla, že odkaz obsahuje nelegální nabídku technických her.
6. Žalobkyně vlastní ochrannou známku č. 294926 (číslo spisu 451096), a to ochrannou známku

kombinovanou vyobrazenou.
výrobků směnářské služby, provozování kasina, hostinská činnost.

zapsanou pro seznam

7. Žalobkyně vlastní ochrannou známku č. 018110562, a to ochrannou známku obrazovou

vyobrazenou: zapsanou pro seznam výrobků žetony pro hazardní hry; hrací automaty na hazardní hry; karetní hry; žetony na hazardní hry, hazardní hry; provozování kasin [hazard]; služby spojené s hazardem; online služby hazardních her; služby v oblasti hazardních her; organizování hazardních her pro více hráčů; služby v oblasti kasin, heren a hazardních her; provozování kasin (hazardní hry) a pronájem kasino her.

8. Žalobkyně vlastní ochrannou známku č. 377472, a to ochrannou známku obrazovou

vyobrazenou: zapsanou pro seznam výrobků žetony pro hazardní hry, hrací automaty na hazardní hry, karetní hry; hazardní hry, provozování kasin (hazard), služby spojené s hazardem, online služby hazardních her, organizování hazardních her pro více hráčů, služby v oblasti kasin, heren a hazardních her, pronájem kasino her; hotelové služby, restaurace.

9. Emailem ze dne 17.5.2021 od T. J., Bc. M. B. bylo prokázáno, že tento informoval žalobkyni ohledně reklamy na Facebook, nejedná se o žalovanou reklamu.
10. Emailem ze dne 17.5.2021 od A. Z. bylo prokázáno, že tento informoval žalobkyni ohledně reklamy na Facebook, nejedná se o žalovanou reklamu.
11. Emailem ze dne 15.5.2021 od V. J. bylo prokázáno, že tento informoval žalobkyni ohledně reklamy na Facebook, nejedná se o žalovanou reklamu.
12. Emailem ze dne 17.5.2021 od xxx @ seznam.cz bylo prokázáno, že tento informoval žalobkyni ohledně reklamy na Facebook, nejedná se o žalovanou reklamu.
13. Emailem ze dne 15.5.2021 od I. N. bylo prokázáno, že tento informoval žalobkyni ohledně reklamy na Facebook, nejedná se o žalovanou reklamu.

14. Emailem ze dne 17.5.2021 od H. M. bylo prokázáno, že tento informoval žalobkyni ohledně reklamy na Facebook, nejedná se o žalovanou reklamu.
15. Emailem ze dne 15.5.2021 od P. K. bylo prokázáno, že tento informoval žalobkyni ohledně reklamy na Facebook, nejedná se o žalovanou reklamu.
16. Emailem ze dne 15.5.2021 2:55 na č.l. 101 od P. K. bylo prokázáno, že tento informoval žalobkyni ohledně reklamy na Facebook, nejedná se o žalovanou reklamu.
17. Emailem ze dne 17.5.2021 od D. O. bylo prokázáno, že tento informoval žalobkyni ohledně reklamy na Facebook, nejedná se o žalovanou reklamu.
18. Emailem ze dne 15.5.2021 od P. F. bylo prokázáno, že tento informoval žalobkyni ohledně reklamy na Facebook, nejedná se o žalovanou reklamu.
19. Obrázkem na č.l. 315 bylo prokázáno, že obrázek je nedatován a neobsahuje reklamu, která je

žalována, obsahuje

20. Obrázkem na č.l. 404 bylo prokázáno, že obrázek je nedatován a neobsahuje reklamu, která je

žalována, obsahuje

a

21. Dopisem ze dne 1. dubna 2021 bylo prokázáno, že žalobkyně zaslala žalované výzvu k odstranění 5 reklam.

22. Emailem ze dne 19.5.2021 bylo prokázáno, že žalovaná žalobkyni odpověděla, že obdržela dne 27.4.2021 její žádost o odstranění pěti reklam, když 3 reklamy dohledala a znemožnila k nim přístup, účet (ve výroku VI. rozsudku) také zablokovala, ale nepodařilo se dohledat reklamy

a _____, ohledně nichž žádala od žalobkyně další informace.

23. Informací z webových stránek Meta „Jak požádat o oprávnění o propagaci online her a hazardu“ bylo prokázáno, že inzerenti, kteří chtějí v reklamách propagovat online hry a hazard, musí požádat o oprávnění žalovanou, které se uděluje konkrétnímu účtu pro danou oblast nebo URL.
24. Informací ohledně procesu schvalování reklam žalované bylo prokázáno, že systém Facebook používá k ověření toho, zda reklamy dodržují zásady pro reklamu primárně automatizované nástroje, mohou prověřovat prvky reklamy, jako jsou obrázky, videa, text a informace o cílení. Online hry a hazardní hry jsou povolené pouze po předchozím písemném svolení. Inzerenti nesou odpovědnost za to, že porozuměli všem příslušným zákonům a nařízením a dodržují je.
25. Z videa ze dne 15.11.2021 soud zjistil, že toto neobsahuje reklamu, která je žalována, obsahuje

26. Z videa ze dne 23.11.2021 (CD označeno 25.11.) soud zjistil, že toto neobsahuje reklamu, která je žalována, obsahuje reklamu:

27. Z videa ze dne 16.11.2021 (CD označeno 18.11.) soud zjistil, že toto neobsahuje reklamu, která

je žalována, obsahuje reklamu:

28. Z druhého videa ze dne 16.11.2021 (CD označeno 18.11.) soud zjistil, že toto neobsahuje reklamu, která je žalována, obsahuje reklamu:

29. Z prvního i druhého videa ze dne 6.11.2021 (CD označeno 8.11.) soud zjistil, že toto neobsahuje reklamu, která je žalována, obsahuje reklamu:

30. Z videa ze dne 8.11.2021 (CD označeno 8.11., soubor whatsapp video) soud zjistil, že toto neobsahuje reklamu, která je žalována, na Facebook je zobrazena reklama:

31. Z videa nedatovaného s datem změny 6.10.2021 (CD označeno 11.10., soubor whatsapp video) soud zjistil, že toto obsahuje reklamu, která je žalována, na Instagram se zobrazením:

32. Z videa ze dne 24.7.2022 (CD označeno 24.7., soubor whatsapp video) soud zjistil, že toto neobsahuje reklamu, která je žalována, na Facebook je zobrazena reklama:

33. Obrázkem na č.l. 535 (k podání ze dne 8. 3. 2023, označeno jako příloha č. 2) bylo prokázáno, že obrázek je nedatován a neobsahuje reklamu, která je žalována, obsahuje:

34. Obrázky k podání ze dne 8. 3. 2023, označeno jako č. 1, 2, 3 a 4 bylo prokázáno, že obrázek je nedatován a neobsahuje reklamu, která je žalována, obsahuje:

35. Obrázky k podání ze dne 8. 3. 2023, označeno jako příloha č. 5 a č. 6 a 7 bylo prokázáno, že obrázek je nedatován a neobsahuje reklamu, která je žalována, obsahuje:

36. Výslechem svědka M. R. bylo prokázáno, že svědek je zaměstnancem kasina a pracuje jako xxx xxx, viděl reklamy na jejich kasino v červenci 2022 zhruba 10 až 15 dnů, pořizoval jejich snímky a následně je posílal žalobkyni. Po 10ti – 15ti dnech již žádné neviděl, reklamy byly různé a i po otevření se objevovali různé aplikace. Na reklamách byl vstup do kasina v Rozvadově a Praze a nebyly na nich žádné symboly kasina.
37. Výslechem svědkyně T. V. bylo prokázáno, že ona dělala screenshots a videa s nahrávkou přesného času pro toto řízení, v kasinu pracuje xxx a hráči jí psali dotazy ohledně reklam. První reklamy byly v červenci 2021, pak byl půl roku klid a pak se zase objevily. Naposledy je viděla

v září, říjnu a listopadu 2022. Fotky na reklamách byly jiné, bylo tam jejich kasino a i tvář L. T. Reklamy nebyly úplně stejné, fotky se měnily. Určitě v reklamách byla fotka kasina u loga si není jistá.

38. Výslechem svědkyně M. G. bylo prokázáno, že je xxx xxx xxx a je zaměstnanec od xxx, o reklamách ví, podávala podněty úřadům, na reklamách bylo zobrazeno kasino, neví, kdo nelegální reklamy zadával, a nebyla u zadávání reklam, neví, co dělal u těchto reklam Facebook. Psali Facebooku a podali podání na úřady. Sama není uživatelkou facebook, reklamy se začaly objevovat v březnu 2019 (následně opraveno na rok 2021), pokoušela se jednu z reklam nahlásit přes Facebook jejího syna, žádnou reakci neobdržela.
39. Při hodnocení důkazů soud vyšel z toho, jak provedené důkazy vzájemně korespondovaly z hlediska obsahového, provedené listinné důkazy soud hodnotil jako pravé a věrohodné, a to s ohledem na skutečnost, že skutková zjištění z těchto důkazů vyplývající nebyla mezi účastníky ve své podstatě ani sporná. Účastníci navíc v tomto směru k provedenému dokazování ničeho nenamítali. Soud jako věrohodné hodnotí i výslechy svědků, kteří byt' jsou zaměstnanci žalobkyně, hovořili konzistentně a jejich výpovědi korespondují s provedeným dokazováním, kdy zejména v případě M. R. a T. V. to byli právě oni, kdo nahrával a fotil reklamy, které byly prováděny k důkazu. Jádrem sporu mezi žalobkyní a žalovanou spočívalo zejména v právním posouzení otázky, zda je možné uložit žalované jako poskytovateli služeb informačních společností povinnost zdržet se konkrétních reklam a obecného zdržovacího nároku a dále poskytnout zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Soud dospěl k závěru, že z nesporných tvrzení a uvedených důkazů získal dostatek skutkových zjištění, na jejichž základě mohl ve věci spolehlivě rozhodnout. Soud v odůvodnění rozsudku pro stručnost nerozvádí dílčí skutková zjištění učiněná z dalších v řízení provedených a shora nezmiňovaných důkazů (zejména pak řady dalších obrázků, které neobsahují žalované reklamy), jež neměly pro rozhodnutí o věci samé podstatný význam.
40. Soud předně uvádí, že mezinárodní soudní příslušnost pro rozhodování o žalobě založené na vnitrostátním zákoně zakazujícím porušení práva soutěžního, kdy je uvedený spor veden žalobkyní jako českou obchodní společností proti žalované jako irské obchodní společnosti, se určí podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (dále jen „nařízení Brusel I bis“).
41. Podle čl. 4 bod 1 nařízení Brusel I bis obecně platí, že osoby, které mají bydliště v některém členském státě, bez ohledu na svou státní příslušnost, mohou být žalovány u soudů tohoto členského státu.
42. Podle čl. 5 bod 1 nařízení Brusel I bis mohou být osoby žalovány i u soudu jiného členského státu, a to podle pravidel stanovených v oddílech II až VII nařízení Brusel I bis. Taková zvláštní pravidla jsou obsažena v čl. 7 a čl. 8 nařízení Brusel I bis, která představují alternativy k obecnému pravidlu zakotvenému v čl. 4 bod 1 nařízení Brusel I bis, přičemž je na žalobci, kterou z nich využije. Subsidiarita čl. 4 bod 1 nařízení Brusel I bis plyne již ze samotného návěti tohoto ustanovení, které říká: „[n]estanovali-li toto nařízení jinak [...]“.
43. Podle čl. 7 bod 2 nařízení Brusel I bis pak platí, že „[o]soba, která má bydliště v některém členském státě, může být v jiném členském státě žalována ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události.“

44. Soud dospěl k závěru, že mezinárodní příslušnost českých civilních soudů je dána, neboť tvrzené „místo vzniku škody“ ve smyslu čl. 7 bod 2 Brusel I bis se nachází v České republice, neboť sídlem žalobkyně ve smyslu § 87 písm. b) o. s. ř., a tedy i centrem jejích (finančních) zájmů, je Rozvadov. Mezi zdejším soudem a sporem byla přitom shledána úzká vazba ve smyslu judikatury Soudního dvora nejen s ohledem na charakter účinků (újmy), která žalobkyni mohla jednáním žalované vzniknout na území České republiky, ale rovněž s ohledem na možné porušení českého právního předpisu a existenci zájmů na straně žalobkyně chráněných tímto právním předpisem.
45. Po právní stránce soud posoudil věc následovně.
46. Podle § 2 písm. a) zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých službách informační společnosti“) se pro účely tohoto zákona rozumí službou informační společnosti jakákoliv služba poskytovaná elektronickými prostředky na individuální žádost uživatele podanou elektronickými prostředky, poskytovaná zpravidla za úplatu; služba je poskytnuta elektronickými prostředky, pokud je odeslána prostřednictvím sítě elektronických komunikací a vyzvednuta uživatelem z elektronického zařízení pro ukládání dat.
47. Podle § 5 zákon o některých službách informační společnosti poskytovatel služby, jež spočívá v ukládání informací poskytnutých uživatelem, odpovídá za obsah informací uložených na žádost uživatele, jen a) mohl-li vzhledem k předmětu své činnosti a okolnostem a povaze případu vědět, že obsah ukládaných informací nebo jednání uživatele jsou protiprávní, nebo b) dozvěděl-li se prokazatelně o protiprávní povaze obsahu ukládaných informací nebo o protiprávním jednání uživatele a neprodleně neučinil veškeré kroky, které lze po něm požadovat, k odstranění nebo znepřístupnění takovýchto informací. Podle odstavce 2 poskytovatel služby uvedený v odstavci 1 odpovídá vždy za obsah uložených informací v případě, že vykonává přímo nebo nepřímo rozhodující vliv na činnost uživatele.
48. Podle § 6 zákona o některých službách informační společnosti poskytovatelé služeb uvedení v § 3 až 5 nejsou povinni a) dohlížet na obsah jimi přenášených nebo ukládaných informací, b) aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní obsah informace.
49. Podle čl. 14 odstavce 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“), tímto článkem není dotčena možnost soudního nebo správního orgánu požadovat od poskytovatele služby v souladu s právním řádem členských států, aby ukončil protiprávní jednání nebo mu předešel, ani možnost členských států zavést postupy, které umožní odstranění nebo znemožní přístup k informacím.
50. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z. o. z.“), vlastník ochranné známky má výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení nestanoví-li tento zákon jinak (§ 10 až 11), nikdo nesmí v obchodním styku bez souhlasu vlastníka ochranné známky užívat a) označení shodné s ochrannou známkou pro výrobky nebo služby, které jsou shodné s těmi, pro které je ochranná známka zapsána, b) označení, u něhož z důvodu jeho shodnosti nebo podobnosti s ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků nebo služeb označených ochrannou známkou a označením existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, včetně pravděpodobnosti asociace mezi označením a ochrannou známkou, c) označení shodné s ochrannou známkou nebo jí podobné bez ohledu na to, zda je užíváno pro shodné, podobné nebo nepodobné výrobky nebo služby,

pro které je ochranná známka chráněna, a jde o ochrannou známku, která má dobré jméno v České republice, a jeho užívání bez řádného důvodu by neoprávněně těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména ochranné známky nebo jim bylo na újmu.

51. Podle § 8 odst. 3 z. o. z. se pro potřeby odstavce 2 za užívání v obchodním styku považuje zejména a) umístění označení na výrobky nebo jejich obaly, b) nabídka výrobků pod tímto označením, jejich uvádění na trh nebo skladování za tímto účelem anebo nabídka či poskytování služeb pod tímto označením, c) dovoz nebo vývoz výrobků pod tímto označením, d) užívání označení v obchodních listinách a v reklamě, e) užívání označení jako název právnické osoby nebo obchodní firmu nebo jako součást názvu právnické osoby nebo obchodní firmy, f) užívání označení ve srovnávací reklamě způsobem, který je v rozporu s jiným právním předpisem.
52. Podle § 2976 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“), kdo se dostane v hospodářském styku do rozporu s dobrými mravy soutěže jednáním způsobilým přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům, dopustí se nekalé soutěže. Nekalá soutěž se zakazuje.
53. Podle § 2988 o. z. osoba, jejíž právo bylo nekalou soutěží ohroženo nebo porušeno, může proti rušiteli požadovat, aby se nekalé soutěže zdržel nebo aby odstranil závadný stav. Dále může požadovat přiměřené zadostiučinění, náhradu škody a vydání bezdůvodného obohacení.
54. Pro posouzení nároku z porušení práv žalobkyně prostřednictvím služeb informační společnosti je nezbytné, s ohledem na zásadu loajality (čl. 4 Smlouvy o Evropské unii), vyložit a aplikovat jednotlivé použité zákony dle smyslu a účelu směrnic, k jejichž provedení bylo účinné znění zákona přijato, a v rámci nutnosti eurokonformního výkladu vztáhnout na projednávanou věc i závěry Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) učiněné v obdobných věcech.
55. Obecně lze konstatovat, že výše citovaným § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti došlo k provedení čl. 14 odst. 1 směrnice 2000/31/ES, podle kterého členské státy zajistí, aby v případě služby informační společnosti spočívající v ukládání informací poskytovaných příjemcem služby nebyl poskytovatel služby odpovědný za informace ukládané na žádost příjemce, pokud a) poskytovatel nebyl účinně seznámen s protiprávní činností nebo informací a ani s ohledem na nárok na náhradu škody si není vědom skutečností nebo okolností, z nichž by byla zjevná protiprávní činnost nebo informace, nebo b) poskytovatel, jakmile se o tomto dozvěděl, jednal s cílem odstranit tyto informace nebo k nim znemožnit přístup. Paragrafem 6 zákona o některých službách informační společnosti pak došlo k provedení čl. 15 odst. 1 směrnice 2000/31/ES, podle kterého členské státy neukládají poskytovatelům služeb uvedených v člácích 12, 13 a 14 obecnou povinnost dohlížet na jimi přenášené nebo ukládané informace nebo obecnou povinnost aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní činnost.
56. Soudní dvůr při výkladu některých podmínek omezení odpovědnosti poskytovatele služby ukládání informací podle výše citovaného ustanovení (v právní teorii zavedené označované též jako pravidlo tzv. bezpečného přístavu, angl. „safe harbour“) uplatňuje východisko, podle kterého poskytovatel služby ukládání informací nemůže být odpovědný „za data, která uložil na žádost příjemce uvedené služby“, resp. „za jím uložená data protiprávní povahy“ (s výjimkou stanovených případů). Omezení odpovědnosti poskytovatele služby informační společnosti se prosadí pouze tehdy, má-li tato služba neutrální, tedy čistě technickou, automatickou a pasivní podobu, což znamená, že uvedený poskytovatel nezná ani nekontroluje přenášené či ukládané informace, resp. že nehraje aktivní úlohu takové povahy, že by bylo možné konstatovat, že tyto obsahy zná nebo kontroluje [srov. Rozsudky Soudního dvora ze dne 23. 3. 2010, ve spojených

věcech Google France SARL a Google Inc. proti Louis Vuitton Malletier SA, Google France SARL proti Viaticum SA a Luteciel SARL a Google France SARL proti Centre national de recherche en relations humaines (CNRRH) SARL a dalším, C-236/08, C-237/08 a C-238/08, a ze dne 12. 7. 2011, ve věci L'Oréal SA a další proti eBay International AG a dalším, C-324/09).

57. Směrnice 2000/31/ES současně nevylučuje, aby mimo rámec samotné odpovědnosti za informace ukládané na žádost příjemce služby ukládání informací upravil členský stát určité podmínky pro provozování této služby, včetně možnosti podávání různých druhů žalob na zdržení se jednání (srov. zejm. čl. 3 odst. 1, čl. 14 odst. 3 a čl. 18 odst. 1 směrnice 2000/31/ES a odst. 45 a 48 jejího odůvodnění). Tedy i takové podmínky, v jejichž důsledku mohou být vydávány soudní zákazy, jež jsou účinné a současně přiměřené, a to i tehdy, není-li poskytovatel služby považován ve smyslu čl. 14 odst. 1 směrnice 2000/31/ES za odpovědnou osobu (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 3. 10. 2019, ve věci Eva Glawischnig-Piesczek proti Facebook Ireland Limited, C-18/18). Takové soudní zákazy však musí být zároveň slučitelné s čl. 15 odst. 1 směrnice 2000/31/ES, přičemž konkrétně takový soudní příkaz, podle kterého by poskytovatel služby byl povinen výlučně na vlastní náklady zavést systémy filtrování zahrnující obecný a trvalý dohled za účelem předcházení jakémukoliv budoucímu porušování práv duševního vlastnictví, s tímto ustanovením slučitelný není [srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 2. 2012, Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM) proti Netlog NV, C-360/10]. Oproti tomu soudní zákaz, kterým je zprostředkovateli uložena povinnost odstranit závadný obsah nebo k němu zablokovat přístup a zajistit, že k takovým porušením nedojde opětovně, vydaný za podmínky, že před zahájením soudního řízení bylo porušení práva uvedenému zprostředkovateli předem oznámeno a tento zprostředkovatel nezasáhl neprodleně, je slučitelný s čl. 15 odst. 1 směrnice 2000/31/ES (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 6. 2021, ve spojených věcech Frank Peterson proti Google LLC, YouTube Inc., YouTube LLC, Google Germany GmbH a Elsevier Inc. proti Cyando AG, C-682/18 a C-683/18).
58. V projednávané věci předně není sporu o tom, že žalobkyně je česká společnost, která provozuje hazardní hry na území ČR a vlastní ochranné známky spojené s provozováním hazardních her. Současně není ani sporu o tom, že žalovaná je poskytovatelkou služeb spočívajících v ukládání informací poskytnutých uživatelem ve smyslu § 5 za použití § 2 písm. a) zákona o některých službách informační společnosti. Žalovaná provozuje sociální síť Facebook a sociální síť Instagram, na nichž umožňuje zadávání placené reklamy ze strany jejich uživatelů.
59. V průběhu řízení bylo prokázáno, že žalobkyně zjistila, že nejprve na sociální síti Facebook a následně na sociální síti Instagram se začaly objevovat reklamy, v nichž je vyobrazen vstup do budovy jejího kasina, její ochranné známky a jedná se o reklamy neznámého zadavatele. Společně s podáním této žaloby ohledně reklam vyobrazených ve výrocích I. – VI. tohoto rozsudku zaslala žalobkyně v průběhu dubna 2021 žalované žádost o odstranění předmětných reklam. Tato žádost byla žalované doručena 27. dubna 2021 a v návaznosti na ni žalovaná žalobkyni sdělila, že reklamy ve výrocích II. – IV. stáhla (resp. znemožnila k nim přístup), účet zobrazený ve výroku VI. také zablokovala a reklamy ve výroku I. a V. nemůže najít, tedy žádá o doplnění dalších informací, když na tuto žádost nebylo žalobkyní nijak reagováno. Ohledně dalších reklam, které nebyly předmětem žaloby, které žalobkyně postupně doplňovala do spisu, nebylo sporu o tom, že tyto reklamy nebyly nikdy žalované nahlášený, když žalobkyně dospěla k závěru, že reklamy nebude nahlášovat, aby tyto byly i v průběhu řízení na příslušné sociální síti. Takto postupovala i ohledně reklamy na Instagramu, kterou učinila předmětem řízení (výrok VII.). Z provedeného dokazování přitom plyne, že v průběhu řízení se na sociálních sítích žalované objevovaly nejrůznější reklamy, které převážně obsahovaly fotku dvou mužů,

neobsahovaly označení žalobkyně a ani vchod do kasin žalobkyně. Nikdy se však nejednalo o reklamy, které by byly žalobkyní řádně žalované nahlášený.

60. Žalobkyně má za to, že žalovaná je osobou odpovědnou za reklamy, které zadal neznámý uživatel a které se objevují na její sociální síti. Prvně je třeba konstatovat, že s ohledem na postavení žalované je nezbytné na tuto aplikovat ustanovení zákona o některých službách informační společnosti. Tento zákon sám nezakládá nějakou speciální samostatnou odpovědnost provozovatele služby informační společnosti, ale upravuje, za jakých podmínek by poskytovatel mohl odpovídat za obsah uveřejněný na jeho platformě podle jiných právních předpisů.
61. Poskytovatelé služeb informačních společnosti nejsou povinni dohlížet na obsah jimi přenášených nebo ukládaných informací a ani aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní obsah informace. Dokonce v rozsudku ve spojených věcech C-682/18 a C-683/18 (*YouTube a Cyando*) Soudní dvůr z pohledu podmínky čl. 14 odst. 1 písm. a) směrnice o elektronickém obchodu [= § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých službách informační společnosti] jednoznačně dovodil, že „[n]elze mít za to, že není splněna pouze z důvodu, že si je tento provozovatel obecně vědom toho, že jeho platforma je rovněž používána ke sdílení obsahů, které mohou porušovat práva duševního vlastnictví, a že tedy abstraktně ví o protiprávním zpřístupňování chráněných obsahů na své platformě“. Ve světle tam dále uvedených závěrů pak musí být § 5 odst. 1 písm. a) zákona o některých službách informační společnosti vykládán v tom smyslu, že odkazuje na *konkrétní* protiprávní jednání uživatele a *konkrétní* uložené informace, nikoliv na vědomost o obecném zneužívání platformy uživateli. Pro vyloučení zproštění odpovědnosti stanovené v tomto ustanovení si tak musí být provozovatel platformy vědom „[k]onkrétních protiprávních aktů uživatelů jeho platformy souvisejících s chráněnými obsahy, které byly nabrány na jeho platformu.“ Vyloučení zproštění odpovědnosti lze dovozovat jen ve vztahu ke konkrétnímu případu protiprávního činu uživatele, se kterým byl provozovatel *účinně seznámen* na podkladě vlastní činnosti, nebo oznámení třetí osoby. Ustanovení § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti je proto nezbytné eurokomformně vykládat tak, i s přihlédnutím ke skutečnosti, že čl. 14 směrnice o elektronickém obchodu vymezuje (negativně) předpoklady zproštění odpovědnosti, kdežto česká právní úprava vymezuje (pozitivně) předpoklady odpovědnosti, že *nepřímé* odpovědnosti za informace ukládané na žádost příjemce se provozovatel platformy zproští, pokud s *konkrétní* protiprávní činností uživatele nebyl učiněn seznámen, nebo byl-li s ní účinně seznámen, jednal neprodleně s cílem odstranit tyto *konkrétní* informace nebo k nim znemožnit přístup, jakmile se o tom dozvěděl. Z dikce zákona a povahy věci lze ovšem jednoznačně dovodit některé požadavky na materiální náležitosti takového oznámení. Zejména se jedná o identifikaci informace, které se oznámení týká. Aby byl poskytovatel schopen oznamovanou informaci odstranit, je nezbytné, aby tato informace byla řádně identifikována a žalovanému bylo reálně vůbec umožněno nežádoucí obsah odstranit. Současně platí, že ani ztráta vyloučení odpovědnosti (režimu bezpečného přístavu) pro konkrétní případ automaticky nezakládá odpovědnost dle vnitrostátního práva. I v takovém případě bude nezbytné posoudit, zda se poskytovatel hostingu skutečně dopustil deliktu, popř. kvazideliktu. Je totiž nezbytné si uvědomit, že i v případě ztráty režimu bezpečného přístavu je to stále uživatel, kdo svým jednáním porušil právo, nikoli poskytovatel, který pouze poskytuje infrastrukturu. Současně platí, že provozovatel odpovídá podle § 5 odst. 2 zákona o některých službách informační společnosti, pokud vykonává přímo nebo nepřímo rozhodující vliv na činnost uživatele.
62. Prvně soud zkoumal, zda jsou naplněny podmínky § 5 odst. 2 zákona o některých službách informační společnosti pro možnost založení odpovědnosti žalované za obsah nahraný uživatelem na jí poskytnou platformu. Jak již bylo výše řečeno, ustanovení je nezbytné vykládat tak, že samo toto ustanovení odpovědnost přímo nezakládá, ale namísto toho zakládá pouze

možnost odpovědnosti při splnění obecných podmínek pro její vznik s ohledem na okolnosti případu. Ustanovení míří na případy, kdy uživatel je přímo závislý na poskytovateli nebo podléhá jeho dohledu, např. pokud by uživatel byl v pracovněprávním vztahu k poskytovateli, uživatel byl založen poskytovatelem, poskytovatel by měl rozhodující vliv v uživateli, uživatel byl spolupracovníkem provozovatele apod. Současně vliv by měl být individuální, adresný a konkrétní. Pokud žalobkyně namítala, že schvalováním účtů, z nichž je umožněno uživatelům zadávat i reklamy na hazardní hry, jsou uživatelé závislí na žalované, pak s tímto nelze souhlasit. Nelze za výkon vlivu považovat samotnou charakteristiku služby, pokud se jedná o charakteristiku společnou ve vztahu ke všem příjemcům služby a tato charakteristika je neadresnou. Ani z jiných skutkových tvrzení nelze dovodit, že by žalovaná měla na uživatele vliv či že by uživatel byl na žalované jakkoli závislým. Možnost dovození odpovědnosti podle ust. § 5 odst. 2 zákona o některých službách informační společnosti soud neshledává.

63. Dále soud zkoumal, zda žalovaná v případě reklam namítaných žalobkyní nevystoupila z pravidel pro tzv. bezpečný přístav, tedy by možnost odpovědnosti bylo možno dovodit podle § 5 odst. 1 zákona o některých službách informační společnosti. Z žaloby je přitom patrné, že žalobkyně vidí okolnosti pro přechod odpovědnosti za protiprávní obsah předmětných reklam z uživatele na žalovanou v tom, že žalovaná obsah ukládaných informací zná, když tyto kontroluje pracovníky žalovaného nebo třetí osobou. Prvně je třeba konstatovat, že z § 5 zákona o některých službách informačních společností neplyne, že by toto byl případ odpovědnosti žalované, neb podle § 6 písm. b) zákona o některých službách informačních společností i pokud by žalovaná obsah reklamy znala, pak nemá za povinnost aktivně vyhledávat skutečnosti poukazující na protiprávnost obsahu konkrétní reklamy. Sama žalovaná není odpovědnou a ani být nemůže, neb § 6 zákona o některých službách informačních společností nejen zapovídá povinnost obecného dohledu nad obsahem přenášených informací, ale i skutečností poukazujících na protiprávnost informace. Žalovaná totiž nemá povinnost využívat své kapacity k tomu, aby si opatřovala důkazy o protiprávnosti informací uživatelů. Jednodušeji řečeno, i pokud by žalovaná reklamy kontrolovala, pak nemůže nijak dovodit, že obrázky tam použité jsou obrázky protiprávní ať již z jakéhokoli důvodu. Odpovědnost tedy dovodit nelze. Nadto soud upozorňuje, že automatický screening reklam nenaplňuje požadavky na vystoupení z hranic bezpečného přístavu, když povaha takového procesu kontroly není taková, že by provozovatel obsah nahrávaných informací znal či tyto kontroloval.
64. Současně v průběhu řízení bylo prokázáno, že možnost odpovědnosti nelze dovodit ani jiným vystoupením z tzv. bezpečného přístavu, kdy žalobkyně zcela zjevně úmyslně resignovala na nahlašování dle ní závadných reklam a pouze podávala žádosti dozorovým orgánům a žaloby k soudu. Pouze v případě 5 reklam, které byly součástí žaloby, žalobkyně nahlásila žalované jejich existenci a v jejich případě nedošlo k vystoupení z bezpečného přístavu, neb žalovaná reklamy, které dohledala, zablokovala a ohledně 2 reklam žádala žalobkyni o doplnění dalších informací, které ale žalobkyně nikdy nedoplnila tak, aby bylo možné tyto identifikovat a odstranit. Stav vědomosti o protiprávnosti informace totiž vždy vyžaduje dostatečnou konkretizaci tak, aby bylo zřejmé, že žalovaná ví o obsahu informace, ví o její protiprávnosti, a přesto nejedná směrem k jejímu zablokování. Skutkové okolnosti ale nenasvědčují tomu, že by žalovaná neodstranila neprodleně protiprávní informace, neboť po ní nebylo možné toto spravedlivě požadovat za situace, kdy tyto nemohla dohledat a žalobkyně jí vědomě na její žádost žádné další identifikační údaje neposkytla. Nadto z provedeného dokazování ani neplyne, že by se stejné reklamy, ohledně nichž žalobkyně požaduje jejich zdržení se, na Facebooku či Instagramu znovu objevily. Soud toto ale již dále nezkoumal, neb má za to, že žalovaná nemůže být za obsah těchto reklam ani nepřímou odpovědnou.

65. Žalobkyně dále namítala, že žalovaná je odpovědnou, neb se jedná o reklamy a zadavatel za reklamu žalované zaplatil. Soud k tomu uvádí, že pravidla bezpečného přístavu se plně vztahují i na situace, kdy obsahem uloženým uživatelem na platformě žalované je reklama. K tomu soud odkazuje na ustálenou judikaturu soudního dvora, zejména pak na rozhodnutí SD EU ve spojených věcech C-236/08 až C-238/08 Google France SARL v. Louis Vuitton Malletier SA z 23. 3. 2010.
66. Soud tedy shrnuje, že v daném případě nebyly naplněny podmínky zákona o některých službách informačních společností tak, aby žalovaná mohla být shledána odpovědnou podle jiných právních předpisů, žaloba tedy není důvodnou.
67. Pokud se týká nároku ve výroku IX. rozsudku pak soud doplňuje, že tímto výrokem žalobkyně nechtěla uložení povinnosti, aby se na sociálních sítích žalované neobjevovaly totožné reklamy, ale zákaz, kterým by soud uložil zcela obecnou povinnost dohledu nad ukládanými informacemi, což se přičítá § 6 zákona o některých službách informační společnosti, resp. čl. 15 směrnice o elektronickém obchodu, neboť nejde o nic jiného, než o preventivní dohled prováděný výlučně na vlastní náklady [k tomu srov. rozsudek Soudního dvora ve věci C-360/10 (*SABAM*)].
68. Soud dále zkoumal i to zda jednání žalované není jednáním nekalosoutěžním, když dospěl k závěru, že nikoli. Po právní stránce se soud zabýval otázkou, zda lze jednání žalované subsumovat pod právní normu obsaženou v ustanovení § 2976 o. z., jež vymezuje znaky zákonem zakázané nekalé soutěže. Právní praxe je v této souvislosti ustálena v závěru, že aby bylo možno některé jednání žalovaného posuzovat jako rozporné s pravidly na ochranu proti nekalé soutěži, musí být současně (kumulativně) naplněny všechny tři znaky vyjádřené v prvním odstavci uvedeného ustanovení (generální klauzuli), a to bez ohledu na to, že předmětné jednání odpovídá popisu některé ze zvláštních skutkových podstat, jež jsou vypočteny v jeho druhém odstavci. Vždy tedy musí jít o takové jednání, které je uskutečňováno v hospodářském styku, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže a které je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům. Zvláštní skutkové podstaty slouží jen jako typické příklady jednání, které se sice zpravidla bude zásadám poctivé soutěže přičítat, pokud však jednání, které je v nich zahrnuto, nebude současně nenaplnovat veškeré znaky uvedené v generální klauzuli, nelze žalobci jím požadované nároky z titulu ochrany před nekalou soutěží přiznat (k tomu viz například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2008, sp. zn. 32 Cdo 166/2008).
69. V řadě prvé má soud za to, že namítané jednání není jednání v hospodářské styku (první podmínka generální klauzule nekalé soutěže a jež je pojmově širší, než je oblast soutěže hospodářské, srov. rozhodnutí Nejvyššího soud sp.zn. 23Cdo 2343/2009), kdy hospodářský styk je uskutečňován prostřednictvím všech činností, vazeb a vztahů, které směřují k uspokojování potřeb, pokud jejich pohnutkou nebo skutečným následkem je docílení vlastního či cizího hospodářského prospěchu, přičemž nejde jen o dosažení zisku (srov. Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol. Občanský zákoník. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 2931). Z právní teorie vyplývá, že pojem je třeba vykládat v návaznosti na pojem soutěžitele z hlediska účelu ochrany proti nekalé soutěži velmi široce, kdy ve vztahu soutěžitelů nejsou jen přímí soutěžitelé, ale vůbec všechny subjekty, které působí v podobných, nebo navzájem substituovatelných oborech nebo hospodářských činnostech (srov. např. Obchodní zákoník, Komentář, Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol., C. H. Beck, 9. vydání 2004, str. 125-126, či usnesení Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 29Odo 106/2011, či sp.zn. 23Cdo 2343/2009). Současně je nezbytné zohlednit i rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 32 Odo 1464/2006, z něž plyne, že „*Nekalosoutěžně jednajícím nemusí být pouze ten, kdo se sám hospodářské soutěže v daném oboru bezprostředně účastní, ale může jím být i třetí osoba, která svým jednáním do této soutěže nekalosoutěžně*

zasáhne. Je ovšem přitom třeba dovést konkrétní zájem nekalosoutěžně jednajícího na úspěchu jednoho soutěžitele na úkor druhého, tj. na výsledku soutěže dvou soutěžitelů.“; obdobně NS 29 Odo 106/2001, který zdůraznil „*motivací jednání soutěžním záměrem, nikoli záměrem jiným*“. Pojem soutěžní záměr nelze ztotožňovat s úmyslem; soutěžní záměr existuje tehdy, když určitým jednáním jsou objektivně sledovány soutěžní, konkurenční cíle (na rozdíl od možných cílů jiných, např. vzdělávacích apod.) (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2009, sp. zn. 23 Cdo 4941/2008) V dané věci nelze z prokázaných skutkových tvrzení, které byly ostatně mezi účastníky nesporné, dovést, že by jednání žalované bylo jednáním v hospodářském styku. Žalobkyně je osobou provozující kasina na území České republiky a žalovaná je globální službu informačních technologií provozující veřejně přístupné sociální síť. Žalobkyně si s žalovanou nijak nekonkurují a jejich obory činnosti nejsou substituovatelné. Soud nesouhlasí s žalobkyní ani v tom, že by bylo u žalované možno dovést nějaký soutěžní záměr. V průběhu řízení bylo prokázáno, že žalovaná svým uživatelům nabízí prostor pro reklamu a to všem bez rozdílu za splnění jejích obecných zásad. Reklamní prostor pak nabízí za peněžní plnění. Majetkový prospěch jako příjem z reklamy je ale u všech soutěžitelů pro žalovanou stejný. Žalovaná nemá žádný zájem na úspěchu konkrétního soutěžitele, kdy prostor pro reklamu nabízí všem. Soud tedy nemá za to, že by jednání žalované bylo jednáním v hospodářském styku.

70. Současně soud nemá ani za to, že by jednání žalované bylo jakkoli v rozporu s dobrými mravy soutěže. Jednání, v rozporu s dobrými mravy soutěže jistě není samotné provozování služby umožňující uživatelům ukládat do ní obsah. O omisivní jednání (opomenutí) by se jednalo v případě, kdy by provozovatelé úložiště neodstraňovali soubory, které nahráli uživatelé jejich služeb a které buď byly řádně nahlášeny [viz § 5 odst. 1 písm. b)], nebo o kterých se poskytovatelé dozvěděli [viz § 5 odst. 1 písm. a)]. V daném případě ale žalovaná konkrétní jí nahlášené reklamy buď odstranila, nebo žádala o další informace žalobkyni k jejich nalezení, tedy jednala jak v mezích zákona o některých službách informační společnosti i v mezích judikatorně vymezeného bezpečného přístavu. V jednání žalované nelze shledat jakýkoli rozpor s dobrými mravy soutěže. Posledně nelze ani přehlížet, že žalovaná není tím uživatelem, který reklamy zadal a zveřejnil, tedy tím, kdo případně do práv žalobkyně by zasahoval.
71. Soud zkoumal i to, zda žalovaná nezasahuje do práv žalobkyně z ochranných známek. V případě soudního sporu o ochranu práva ze zapsané ochranné známky spočívajícího v zákazu ji užívat je předpokladem žalobcova úspěchu tvrdit a prokázat jednak existenci práv k zapsané ochranné známce a jednak skutečnost, že žalovaný užívá v obchodním styku pro výrobky či služby označení kolidující s příslušnou ochrannou známkou (případně pro výrobky či služby podobné či za specifických pravidel i pro výrobky nebo služby jiné). Tvrdí-li žalobce zásah do práv ke svým ochranným známkám jejich užitím v obchodním styku, pak z podstaty plyne, že tím míní užívání neoprávněné, učiněné v rozporu s příslušným právním předpisem. Soudní dvůr se tak v rozhodnutí ve věci C-487/07 L'Oreál SA/Bellure NV ze dne 18. 6. 2009 při výkladu rozsahu výlučného práva stanoveného v čl. 5 odst. 1 písm. a) směrnice 89/104 opřel také o další funkce ochranné známky, a v bodě 58 uvedl, že proto, aby majitel ochranné známky mohl chránit své specifické zájmy jakožto majitel této ochranné známky, jinak řečeno aby mohl zajistit, aby tato známka mohla plnit své funkce, pak výkon tohoto práva musí být vyhrazen pro případy, kdy užívání označení třetí osobou zasahuje nebo je schopné zasáhnout do některé z funkcí ochranné známky, když k těmto funkcím nepatří jen *základní* funkce ochranné známky, již je zaručit spotřebitelům původ výrobku nebo služby (tj. funkce rozlišení původu), ale i její *další* funkce, jako je zejména funkce zaručení kvality tohoto výrobku či této služby, anebo funkce sdělovací, investiční či reklamní. Ustanovení § 8 odst. 3 zákona o ochranných známkách následně definuje pro potřeby ustanovení § 8 odst. 2 tzv. užívání v obchodním styku, když za takové užívání se považuje zejména tam uváděné způsoby užití (označení výrobků či služeb, uvedení označení

výrobku nebo služby v reklamě apod.), úprava vychází ale z toho, že výlučné právo užívat ochrannou známku je právě ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna. Žalovaná ale ochrannou známku žalobkyně v obchodním styku neužívá, je třeba vyjít ze základní funkce ochranné známky, kterou je rozlišení výrobků a služeb jedné osoby od výrobků a služeb druhé osoby a tak zaručit spotřebiteli původ výrobku. Žalovaná předmětné ochranné známky neužívala, neboť jimi nijak neoznačovala své výrobky a služby. Tím, že žalobkyně poskytla pouze prostor pro uvedení reklamy, se nemohla dopustit zásahu do práv k ochranným známkám žalobkyně. Žaloba tedy není důvodnou.

72. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
73. Současně byly zamítnuty další (neprovedené) důkazní návrhy účastníků, neboť tyto soud považoval s ohledem na závěry výše uvedené za nadbytečné. Pokud se týká návrhu na provedení dokazování ohledně nemajetkové újmy, pak soud je považuje za nadbytečné, kdy v daném případě nebyl zjištěn ani odpovědnostní titul, tedy soud vznik a výši případné škody nezkoumal. Návrh na provedení dokazování účetními doklady žalované ohledně reklam soud považoval za nadbytečný ze stejného důvodu, když tento měl směřovat ke zjištění rozsahu reklam, tedy určení výše nemajetkové újmy. Nadto tento návrh soud považuje za uplatnění po koncentraci řízení bez řádného důvodu k prolomení koncentrace.
74. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalovaná byla ve věci plně úspěšnou, žalobkyně je tak povinna zaplatit jí náklady řízení ve výši 49 005 Kč sestávající z nákladů zastoupení žalované advokátem [odměna advokáta za zastupování podle § 137 odst. 2 o.s.ř., § 6 odst. 1, § 7, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. a) a § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále „advokátní tarif“) za deset úkonů právní služby – podání odvolání do předběžného opatření, vyjádření k žalobě ze dne 10.1.2022, vyjádření k replice ze dne 3.2.2022, vyjádření k replice ze dne 13.1.2023, vyjádření k replice z 2.3.2023 a účast na jednání dne 19.1.2023 (3 úkony délka jednání od 13:08 do 17:20) a 9.3.2023 (2 úkony délka jednání od 14:05 do 16:13) po 3 100 Kč/úkon a za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava zastoupení ve spojení s § 12 odst. 1 advokátního tarifu, neboť součástí úkonu je i první porada s klientem, tedy k tomuto úkonu právní služby bylo nezbytné užití cizího jazyka, za 6 200 Kč/úkon, náhrada hotových výdajů advokáta podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za totéž (tj. za 11 úkonů právní služby) ve výši 3 300 Kč (tj. 11 x 300 Kč) a částky odměny a náhrady hotových výdajů pak byly v souladu s § 137 odst. 3 o.s.ř. dále zvýšeny o náhradu za daň z přidané hodnoty v zákonné výši 21%, jíž je advokát žalované jako plátce DPH povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů odvést]. Pro úplnost soud dodává, že neshledal důvodným přiznání náhrady za poradu s klientem dne 27.1.2023, když krom toho, že tato nebyla nijak doložena, měla být zřejmě v návaznosti na soudní jednání, na němž ale žalovaná nebyla vyzvána k jakémukoli doplnění ze strany soudu a současně soud nevidí žádný důvod k tomu, aby sdělení výsledků jednání klientovi měl trvat dobu delší než jedna hodina. Pokud žalovaná žádala soud, aby všechny úkony právní služby byly navýšeny na dvojnásobek, neb se jednalo o služby s užitím cizího jazyka a časově náročné, pak soud upozorňuje, že § 12 odst. 1 advokátního tarifu je nezbytné vykládat tak, že se zkoumá náročnost u každého jednotlivého úkonu, kdy soud tuto shledal u přípravy a převzetí věci, u ostatních úkonů tuto neshledal, neb k nim cizího jazyka nebylo třeba a zvýšená časová náročnost nebyla nijak zdůvodněna, zejména pak za situace, kdy časová náročnost se projevila v množství podaných replik a samotná délka podání přiznání dvojnásobné odměny nezdůvodňuje. Platební místo bylo stanoveno podle § 149 odst. 1 o. s. ř. Lhůta k plnění byla ve výroku o nákladech řízení stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř.; k určení lhůty delší nebo stanovení plnění ve splátkách neshledal soud důvod.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí.

V Praze dne 9. března 2023

Mgr. Jana Příbylová
předsedkyně senátu